1

ในช่วงไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา ผมเกิดรู้สึกขึ้นมาว่าบางครั้งพวกผู้หญิงก็ชอบร้องไห้กันจัง อ่านหนังสือก็ร้อง ดูรายการทีวีก็ร้อง ดูโฆษณาทารุณสัตว์แย่ ๆ พวกนั้นและภาพยนตร์ก็ยังจะร้องอีก โดยเฉพาะภาพยนตร์นั่นแหละตัวดีเลย ตั้งใจนั่งดูสิ่งที่คุณก็รู้อยู่แล้วว่าจะทำให้คุณไม่มีความสุขเนี่ยนะ นั่นไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย

แต่ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมว่าจะเอามันไปแปะรวมกับรายการอีกสิ่งหนึ่งที่ผมไม่มีวันเข้าใจเกี่ยวกับแฟนสาวของผมก็แล้วกัน ใช่ครับ ผมพูดว่าแฟนสาวดี วอร์เรน เป็นแฟนของผมอย่างเป็นทางการแล้ว

ขอย้ำอีกครั้งสำหรับพวกที่นั่งอยู่หลังห้องนะครับ เดลอริสเป็นแฟน*ของผม*

การพูดซ้ำ ๆ อาจทำให้ผมฟังดูเหมือนสาวน้อยวัยกระเตาะที่แอบคลั่งเจ้าหนุ่มแฮร์รี สไตลส์ จากวงวันไดเร็คชั่น แต่ผมไม่สนหรอก เพราะนี่เป็นชัยชนะที่ได้มาด้วยความยากลำบาก ถ้าคุณรู้ว่าผมต้องผ่านด่านอะไรมาบ้างกว่าเธอจะยอมเป็นของผม คุณก็จะเข้าใจเอง

อย่างไรก็ตาม ย้อนกลับไปยังสิ่งที่ผมพูดค้างอยู่ พวกสาว ๆ ชอบร้องไห้ แต่นี่ไม่ใช่เรื่องราวพรรค์นั้นหรอกครับ ไม่มีเพื่อนรักใครตาย ไม่มีอดีตอันดำมืดขื่นขม ไม่มีความลับซ่อนเร้น ไม่มีแวมไพร์บอกเลิกกัน และไม่มีเซ็กซ์วิตถารเข้ามาเกี่ยวข้อง

เอ่อ...โอเค...ก็อาจจะมีเซ็กซ์วิตถารบ้าง แต่ก็เป็นแบบที่มีความสุขน่ะนะ

นี่เป็นเรื่องราวของหนุ่มเจ้าชู้ซึ่งพบกับสาวที่หลุดโลกนิดหน่อย พวกเขาตกหลุมรักกัน แล้วหนุ่มเจ้าชู้คนนั้นก็เปลี่ยนวิถีชีวิตของตัวเองไปตลอดกาล นี่อาจเป็นเรื่องราวที่คุณเคยได้ยินมาก่อน อาจจะจากปากของนายดรูว์ อีวานส์ เพื่อนซี้ของผมเองเลยด้วยซ้ำไป แต่ความจริงก็คือว่า ระหว่างที่เขากับเคทกำลังแก้ปัญหาของตัวเองกันอยู่นั้น เดลอริสกับผมก็มีเรื่องของเราเองต่างหาก ซึ่งพวกคุณยังไม่รู้ ดังนั้นอย่าไปไหนนะครับแม้คุณจะคิดว่าคุณรู้ตอนจบดีอยู่แล้ว เพราะส่วนที่ยอดเยี่ยมที่สุดของการเดินทางไม่ใช่การไปถึงที่หมายหรอก แต่เป็นเรื่องบ้าบอซึ่งเกิดขึ้นระหว่างทางต่างหากล่ะ

ก่อนที่เราจะเริ่มต้นกัน มีข้อมูลพื้นฐานบางอย่างที่พวกคุณอาจต้องรู้เอาไว้ อย่างแรกก็คือ ดรูว์เป็นผู้ชายที่ดีครับ เป็นเพื่อนแท้แบบตัวจริงเสียงจริงเลย ถ้าเราอยู่ในวงแรตแพ็ค เขาก็คือแฟรงก์ ซินาตรา ส่วนผมก็คือดีน มาร์ติน นั่นเอง ถึงแม้ผมกับดรูว์จะสนิทกันมากขนาดนั้น แต่เรากลับมีความคิดเรื่องผู้หญิงแตกต่างกันเลย ณ จุดนี้ในเรื่องราวของพวกเรา ดรูว์มองว่าตัวเองเป็นหนุ่มโสดชั่วชีวิต เขามีกฎเกณฑ์สารพัดอย่างเกี่ยวกับการไม่พาสาวไปอพาร์ตเมนต์ตัวเอง ไม่เดตกับคนที่ทำงาน และกฎเหล็กก็คือไม่นอนกับผู้หญิงคนเดิมซ้ำอีก

ในขณะที่ตัวผมเองไม่สนหรอกว่าจะหาความสุขกับสาวๆ ได้ที่ไหนบ้าง จะเป็นบ้านผม บ้านเธอ หรือว่าหอชมวิวของตึกเอ็มไพร์สเตตผมก็ไม่เกี่ยงทั้งนั้น

นั่นเป็นคืนที่สุดยอดมากเลยละ

แล้วผมก็ไม่ได้ต่อต้านการคบหากับคนในที่ทำงานด้วย แม้พวกผู้หญิงส่วนใหญ่ในสายงานของผมจะเคร่งเครียด สูบบุหรี่จัด ติดกาแฟ แถมยังรู้สึกว่าตัวเองมีปมด้อยและแอบคับแค้นใจอยู่ลึกๆ ก็เถอะ ผมไม่มีปัญหากับการออกไปเที่ยวกับผู้หญิงหน้าเดิมๆ ในหลายๆ โอกาส ตราบใดที่พวกเรายังสนุกด้วยกันอยู่ และสักวันหนึ่ง ผมก็เห็นภาพตัวเองลงหลักปักฐาน แต่งงาน มีลูก ตามสูตรนั่นแหละครับ

แต่ระหว่างที่กำลังตามหาคุณนายคนที่ใช่น่ะเหรอครับ ผมก็สนุก

สุดเหวี่ยงกับสาว ๆ ที่ไม่ใช่ทั้งหลายไปด้วยน่ะสิ

อย่างที่สอง ผมเป็นพวกมองโลกในแง่ดี ไม่มีอะไรมาทำให้ผมหดหู่ได้ ผมมีชีวิตที่ยอดเยี่ยม งานดีแบบที่ทำให้ผมซื้อของเล่นผู้ชายที่ดีที่สุดในท้องตลาดได้ มีเพื่อนเจ๋ง ๆ แล้วก็มีครอบครัวที่พิลึกแต่อบอุ่น คำว่า "ซึมเศร้า" ไม่อยู่ในพจนานุกรมของผมหรอก แต่คำว่า "เฮฮา" เป็นชื่อกลางของผมได้เลย

ต่อไปคือเดลอริส วอร์เรน หรือดี ถ้าคุณไม่อยากทำให้เธออารมณ์บูด สำหรับยุคปัจจุบันนี้ นั่นอาจเป็นชื่อที่ประหลาดอยู่สักหน่อย แต่ก็เหมาะกับเธออย่างที่สุด เพราะดีเป็นคนประหลาด แตกต่างจากทุกคนในแง่ที่ดีที่สุดทุกอย่าง เธอเป็นคนขวานผ่าซาก ขอเน้นตรงคำว่า "ผ่าซาก" เลยนะครับ เธอแกร่งและไม่สนใจว่าคนอื่นจะมองเธออย่างไร เธอเป็นตัวของตัวเอง และไม่คิดจะเอ่ยคำขอโทษสำหรับสิ่งที่เธอต้องการหรือคนที่เธอเป็น เธอป่าเถื่อนและงดงาม เหมือนม้าพันธุ์ดีที่ไม่เคยถูกฝึกให้เชื่อง แล้วก็วิ่งได้คล่องแคล่วที่สุดยามที่ไม่ได้สวมอาน

และนั่นคือจุดที่ผมเกือบทำพลาดไป ผมต้องการปราบพยศเธอ ผมนึกว่าตัวเองจะมีความอดทนมากพอ แต่ผมดึงรั้งสายบังเหียนแรงเกินไป ดังนั้นเธอจึงกระชากมันขาด

คุณโกรธเหรอครับที่ผมเอาผู้หญิงที่ผมรักไปเปรียบเทียบกับม้า ทำใจซะเถอะ นี่ไม่ใช่เรื่องราวที่เหมาะกับพวกโลกสวยศีลธรรมสูงส่งหรอกนะ

แต่ผมเล่าข้ามไปหน่อย รู้ไว้ก็พอว่าเคท บรู๊คส์ เป็นเพื่อนร่วมงานของเราและเป็นเพื่อนรักของเดลอริสแบบเดียวกับที่เชอร์ลีย์เป็นเพื่อนซี้ของลาเวิร์นในละครซิทคอมชื่อดัง และตลอดหลายปีที่ผมรู้จักดรูว์ ซึ่งก็คือทุกปีตั้งแต่เราเกิดมา ผมไม่เคยเห็นเขามีปฏิกิริยากับผู้หญิงคนไหนเหมือนที่มีกับเคท แม้ในตอนแรกพวกเขาจะเหมือนลิ้นกับฟันเสียเป็นส่วนใหญ่ แต่เห็นชัดว่าทั้งคู่ต่างดึงดูดกันและกัน ใครมีตาก็มองเห็นทั้งนั้นว่าต่างฝ่ายต่างหลงเสน่ห์กันแค่ไหน

เอ่อ...ยกเว้นเจ้าตัวนั่นแหละ

เคทเป็นหญิงสาวที่ยอดเยี่ยมเหมือนกับเดลอริส เป็นผู้หญิงประเภทที่เข้ามาปลุกเร้าทั้งสติปัญญาและตัณหาของผู้ชาย ตามคำพูดอมตะของเอ็ดดี้

เมอร์ฟี ในเรื่อง *มาอเมริกาน่าจะดี*

ตกลงว่าเข้าใจแล้วใช่ไหมครับ ดีมาก งั้นมาเริ่มปาร์ตี้กันเลย

ชีวิตของผมเปลี่ยนไปเมื่อสี่สัปดาห์ก่อน ในวันที่แสนจะปกติธรรมดาวันหนึ่ง ตอนที่ผมพบกับหญิงสาวผู้ไม่ธรรมดาเอาเสียเลย

สี่สัปดาห์ก่อน

"แมทธิว ฟิชเชอร์, แจ็ค โอเชย์, ดรูว์ อีวานส์ นี่คือดีดี วอร์เรน ค่ะ"

รักแรกพบมันไม่มีอยู่จริงหรอกครับ เป็นไปไม่ได้เลย ขอโทษที่ทำลายภาพฝันของพวกคุณนะ แต่นั่นคือความจริง อาการหน้ามืดตามัวอาจให้ความรู้สึกสุขล้นก็จริง แต่เมื่อลอกเปลือกแห่งความสุขออกไปแล้ว คุณก็เป็นแค่พวกไม่รู้เรื่องรู้ราวเท่านั้นแหละ

การรักใครสักคนอย่างแท้จริง คุณต้องรู้จักพวกเขา พฤติกรรมของพวกเขา ความฝันของพวกเขา อะไรทำให้พวกเขาโกรธและอะไรทำให้ยิ้ม จุดแข็ง จุดอ่อน และจุดด้อย คุณเคยได้ยินคำพูดจากพระคัมภีร์ที่มักใช้อ่านกันในงานแต่งงานไหมครับ "ความรักคือความอดทน ความรักคือความอ่อนโยน..." ผมมีเวอร์ชั่นของผมเองละ ความรักคือการคิดถึงรสชาติของกลิ่นปากใครสักคนในยามเช้า การคิดว่าพวกเขางดงามแค่ไหน แม้ว่าพวกเขาจะจมูกแดงเป็นกวางรูดอล์ฟ และผมกระเซิงเป็นรังนก ความรักไม่ใช่การอดทนต่อใครสักคนแม้ว่าพวกเขาจะมีข้อเสีย แต่มันคือการเทิดทูนบูชาพวกเขาเพราะข้อเสียเหล่านั้นต่างหาก

ตัณหาแรกพบสิที่เป็นของจริง แถมยังเกิดขึ้นบ่อยกว่าด้วย อันที่จริงเวลาผู้ชายส่วนใหญ่เจอผู้หญิงสักคน พวกเขาจะจัดประเภทเธอได้ตั้งแต่ห้านาทีแรกเลยว่าเป็นพวก "เอาไว้เล่นจ้ำจี้ ฆ่าทิ้ง หรือแต่งงาน" ถ้าเป็นสาวประเภทเอาไว้เล่นจ้ำจี้แล้วละก็ หนุ่ม ๆ อย่างเราตั้งเกณฑ์ไว้ต่ำทีเดียวแหละครับ

ผมอยากบอกพวกคุณว่า สิ่งแรกที่ผมสังเกตเห็นเกี่ยวกับเดลอริสนั้นเป็นอะไรที่โรแมนติก อย่างนัยน์ตาหรือรอยยิ้ม หรือเสียงพูด แต่ไม่ใช่ทั้งหมดนั่นหรอกครับ หน้าอกของเธอต่างหากล่ะที่สะดุดตาผมเข้าอย่างจัง

ผมเป็นผู้ชายที่ชอบหน้าอกผู้หญิง และหน้าอกของดีก็เด็ดสะระตี่เอามาก ๆ ล้นออกมาจากเสื้อสีชมพูรัดเปรี๊ยะ เบียดชิดกันอย่างเหมาะเจาะจนทำให้เห็นร่องอกดูเย้ายวน และล้อมกรอบอย่างงดงามด้วยสเวตเตอร์ถักสีเทา

ก่อนที่เดลอริส วอร์เรน จะเอ่ยอะไรขึ้นมาเป็นคำแรก ผมก็หลงใหลหน้าอกหน้าใจของเธอเข้าเต็มเปาแล้ว

หลังจากที่เธอโต้ตอบกับดรูว์สักพัก ผมก็ดึงความสนใจของเธอมาทางผมบ้าง "คือว่าดีดี...เป็นชื่อย่อของอะไรสักอย่างใช่ไหมครับ ดอนน่า หรือเดบบร้าห์ใช่หรือเปล่า"

นัยน์ตาสีน้ำผึ้งอุ่น ๆ เหลียวมองมาทางผม แต่ก่อนที่เธอจะทันตอบเคทก็เฉลยออกมาเสียก่อน "เดลอริสค่ะ เป็นชื่อสกุลของคุณยายเธอน่ะ เธอเกลียดมัน"

เดลอริสทำเป็นถลึงตาใส่เคท

ถ้าคุณอยากทำให้สาวประทับใจ อารมณ์ขันใช้ได้ผลเสมอครับ เพราะมันแสดงให้ผู้หญิงเห็นว่าคุณฉลาด มีไหวพริบ และความมั่นใจ ถ้าคุณกล้าพอละก็ เชิญปล่อยของได้เต็มที่เลย

ด้วยเหตุนี้ผมเลยบอกเพื่อนของเคทว่า "เดลอริสเป็นชื่อที่เพราะพริ้งมาก เหมาะกับสาวงาม นอกจากนี้มันพ้องกับคำว่า *คลิตอริส*...และผมรู้จักมันดีเชียวละ เป็นแฟนตัวยง"

คำพูดของผมทำให้เกิดปฏิกิริยาทันทีอย่างที่วางแผนเอาไว้ เธอคลี่ยิ้มช้า ๆ พร้อมกับใช้นิ้วชี้ลูบริมฝีปากล่างของตัวเองอย่างยั่วยวน เมื่อไรก็ตามที่ผู้หญิงสัมผัสร่างกายตัวเองเป็นเชิงสนองตอบต่อบางสิ่งที่ผู้ชายพูดน่ะหรือครับ นั่นเป็นสัญญาณที่ดี

ต่อมาเธอก็เลิกมองตาผมและพูดกับพวกเราทุกคนว่า "ยังไงก็ตามฉันต้องไปละ มีงานต้องทำ ยินดีที่ได้เจอพวกคุณนะหนุ่ม ๆ" ดีดีกอดเคทพร้อมกับขยิบตาให้ผม *นั่นก็เป็นสัญญาณที่ดีอีกเช่นกัน*

ผมมองตามหลังเธอไป แล้วก็อดไม่ได้ที่จะสังเกตเห็นว่าวิวด้านหลังนั้นงามไม่แพ้วิวด้านหน้า

ดรูว์ถามเคทว่า "เธอต้องไปทำงานงั้นเหรอ ผมนึกว่าคลับเปลื้องผ้า

เปิดตอนสี่โมงเย็นซะอีก”

ผมต้องเห็นด้วยกับเขาในเรื่องนี้ เมื่อคุณเป็นขาประจำคลับเปลื้องผ้าอย่างพวกเรา คุณก็จะเริ่มเห็นรูปแบบประจำอาชีพ เสื้อผ้าที่ผู้หญิงพวกนั้นใส่ – แม้จะน้อยชิ้นสักแค่ไหน – ก็ดูคล้ายคลึงกันไปหมด เหมือนไปซื้อมาจากร้านเดียวกันอย่างนั้นแหละ และดีก็ให้อารมณ์แบบสาวเปลื้องผ้าอย่างชัดเจน

แม้ว่านั่นอาจจะเป็นแค่ความฝันลมๆ แล้งๆ ของผมเอง มันคงยอดเยี่ยมมากถ้าเธอเป็นนักเต้น เพราะพวกเธอไม่แค่ตัวอ่อนเท่านั้น แต่ยังปาร์ตี้หนักมากอีกด้วย ไร้การยับยั้งชั่งใจโดยสิ้นเชิง และการที่พวกเธอไม่ศรัทธาในผู้ชายสักเท่าไรก็เป็นเรื่องดีด้วยเช่นกัน เพราะนั่นหมายความว่า แค่คุณทำตัวเป็นสุภาพบุรุษด้วยนิดๆ หน่อยๆ ก็จะได้รับผลตอบแทนอย่างมหาศาล และสาวเปลื้องผ้าที่สำนึกบุญคุณก็มักจะตอบแทนด้วยการเป่าปี่ให้

แต่เคททำลายความหวังของผมเสียป่นปี้ “ดีไม่ใช่สาวเปลื้องผ้าค่ะ เธอแค่แต่งตัวแบบนั้นเพื่อทำให้คนหน้าหงาย พวกเขาจะตกใจเมื่อรู้ว่าจริงๆ แล้วเธอทำงานอะไร”

“เธอทำงานอะไร” ผมถาม

“เธอเป็นนักวิทยาศาสตร์อัจฉริยะ”

แจ็คอ่านใจผมออก “ล้อเล่นใช่ไหม”

“เกรงว่าจะไม่ค่ะ เดลอริสเป็นนักเคมี ลูกค้ารายหนึ่งของเธอคือนาซา หน่วยงานของเธอกำลังพัฒนาประสิทธิภาพของเชื้อเพลิงที่พวกเขาใช้ในกระสวยอวกาศ” เธอทำตัวสั่น “ดีดี วอร์เรน เข้าถึงสารเคมีที่ไวต่อการระเบิดได้...มันเป็นสิ่งที่ฉันพยายามจะไม่คิดถึงในทุกๆ วัน”

และตอนนี้ความอยากรู้อยากเห็นของผมก็แทบจะรุนแรงพอๆ กับราคะ ผมมักจะแพ้ทางของแปลกและของหายากเสมอ ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิง ดนตรี หรือว่าหนังสือ ผมไม่เหมือนกับดรูว์ผู้เป็นเจ้าของอพาร์ตเมนต์ซึ่งตกแต่งอย่างเนี้ยบไร้ที่ติ เพราะตัวผมเองมักจะหลงใหลพวกของที่มีประวัติเบื้องหลัง แม้ว่ามันจะไม่เข้ากันก็ตาม อะไรที่เพี้ยนไปจากจารีตประเพณีมักน่าสนใจเสมอ

“บรู๊คส์ คุณต้องติดต่อเธอให้ผมนะ ผมเป็นคนดี ให้ผมจีบเพื่อนคุณเถอะ เธอจะไม่เสียใจแน่”

เคททำท่าคิดแล้วก็พูดว่า “ก็ได้ค่ะ ไม่มีปัญหา คุณดูตรงสเป็คของดี” เธอยื่นนามบัตรสีเขียวสะท้อนแสงให้ผม “แต่ขอเตือนคุณไว้ก่อน เธอเป็นผู้หญิงประเภทรักแล้วทิ้งให้สะบักสะบอม ถ้าคุณอยากมีช่วงเวลาดี ๆ สักคืนสองคืนก็โทร.หาเธอได้เลย แต่ถ้าคุณมองหาอะไรที่ลึกซึ้งกว่านั้น ฉันว่าอยู่ห่าง ๆ ดีกว่า”

และตอนนี้ผมก็เข้าใจแล้วว่าชาร์ลีรู้สึกอย่างไรตอนที่เขาได้รับตั๋วทองสำหรับเข้าโรงงานช็อกโกแลตของวองก้า

ผมลุกขึ้นจากโต๊ะและหอมแก้มเคททหนึ่งฟอด “คุณ...เป็นเพื่อนรักคนใหม่ของผม”

ผมอยากจะกอดเธอด้วยเพื่อแหย่เพื่อนที่กำลังทำตาเขียวของผมเล่น แต่ก็ไม่อยากเสี่ยงถูกต่อยไข่ เพราะผมตั้งใจจะใช้มันในเร็ว ๆ นี้ มันจะต้องอยู่ในสภาพพร้อมใช้งานที่สุด

เคทบอกดรูว์ว่าอย่างอน และเขาก็ออกความเห็นเรื่องหน้าอกของเธอ แต่ถึงตอนนั้นผมก็ไม่ได้ตั้งใจฟังแล้ว เพราะผมมัวแต่กำลังคิดว่าจะชวนเดลอริส วอร์เรน ไปดื่มที่ไหนสักแก้วดี หรืออาจจะหลายแก้วเลย และเราจะมีกิจกรรมสุดเร่าร้อนอะไรกันบ้างหลังจากนั้น

เรื่องก็เริ่มต้นมาแบบนี้แหละครับ มันไม่ควรมีอะไรที่ซับซ้อน ไม่มีรักแรกพบ ไม่มีการพิสูจน์ความรักแบบเว่อร์วังอลังการ ไม่มีความรู้สึกขุ่นมัว มีแต่ช่วงเวลาดี ๆ เป็นเซ็กซ์คืนเดียวซึ่งอาจจะมีโอกาสเกิดซ้ำ เคทบอกว่าดีชอบแบบนั้น และตัวผมเองก็ต้องการแค่นั้นเหมือนกัน ผมคิดเอาไว้แค่นั้นจริง ๆ

เอลวิส เพรสลีย์ พูดถูก คนโง่มักจะไม่ดูตาม้าตาเรือ และถ้าป่านนี้คุณยังไม่รู้ละก็ ผมเนี่ยแหละไอ้โง่ตัวพ่อเลย

2

*มีใครหลายคน*หายใจเข้าออกเป็นงาน ไม่ใช่เพราะพวกเขาถูกสภาพทางการเงินบังคับหรอกนะ แต่เพราะสิ่งที่พวกเขาทำเลี้ยงชีพคือตัวตนของพวกเขาต่างหาก อาชีพการงานทำให้พวกเขามั่นใจ ช่วยมอบเป้าหมายให้ชีวิต มอบให้กระทั่งความตื่นเต้นเร้าใจ มันไม่ใช่สิ่งเลวร้ายเสมอไปหรอกครับ ที่ทำงานคือสนามเด็กเล่นของนักธุรกิจ ห้องพิจารณาคดีให้ความรู้สึกเหมือนบ้านสำหรับทนาย และถ้าผมต้องการศัลยแพทย์สักคนละก็ ผมจะขอเฉพาะคนที่บ้างานเท่านั้น

จะว่าไปแล้ว ผมเองก็เป็นที่ปรึกษาด้านการลงทุนของบริษัทที่มีเกียรติและมีชื่อเสียงที่สุดแห่งหนึ่งในเมือง ผมทำงานเก่งมาก ค่าตอบแทนก็งาม ผมรับใช้ลูกค้าได้ดี ดูแลให้พวกเขามีความสุขและดึงลูกค้าหน้าใหม่เข้ามาเรื่อยๆ แต่ผมจะไม่บอกว่าผมรักงานนี้หรอกนะครับ มันไม่ใช่สิ่งที่ผมหลงใหล ตอนที่ม่องเท่งไปแล้ว ผมจะไม่มานั่งนึกเสียดายที่ตัวเองไม่ได้ใช้เวลาที่ออฟฟิศให้มากกว่านี้อย่างแน่นอน

ในแง่นี้แหละครับที่ผมเหมือนกับพ่อ เขาทุ่มเทให้กับบริษัทที่เขากับจอห์นและจอร์จช่วยกันก่อตั้งขึ้นมา แต่เขาจะไม่ปล่อยให้งานเข้ามาขัดจังหวะการเล่นกอล์ฟ และเขาก็เป็นผู้ชายที่รักครอบครัวแบบหัวเก่า พ่อผมเป็นเช่นนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ช่วงที่ผมเติบโตขึ้นมา มื้อเย็นต้องเสิร์ฟตอนหกโมงตรงเป๊ะทุกวัน ถ้าก้นของผมไม่นั่งอยู่บนเก้าอี้ในห้องรับประทานอาหาร

ในตอนนั้น ผมก็ควรจะอยู่ในห้องฉุกเฉิน เพราะไม่งั้นงานนี้นรกแตกแน่ การพูดคุยในช่วงมื้ออาหารจะเน้นหนักไปที่เรื่อง "วันนี้ลูกทำอะไรบ้าง" และห้ามตอบว่า "ไม่ได้ทำอะไร" นะครับ ในเมื่อผมเป็นลูกคนเดียว ผมจึงไม่มีพี่น้องคนไหนมาช่วยเบี่ยงเบนความสนใจของพ่อแม่ไปจากการเฝ้าติดตามชีวิตของผม พ่อรู้ดีว่าการเติบโตในเมืองใหญ่อย่างนิวยอร์กซิตีนั้นมีโอกาสก้าวพลาดได้มากแค่ไหน ดังนั้นเขาจึงต้องคอยเช็กให้แน่ใจว่าผมจะไม่ออกนอกลู่นอกทาง

เอ่อ...อย่างน้อยก็เป็นส่วนใหญ่แหละนะ

เด็กทุกคนควรจะมีโอกาสก่อเรื่องเดือดร้อนบ้าง เพราะมันช่วยให้พวกเขาเรียนรู้ที่จะรับมือกับสถานการณ์ หัดแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ และถ้าเด็กคนไหนไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้ชีวิตแบบนั้น พวกเขาก็จะสนุกจนเสียผู้เสียคนตอนเข้ามหาวิทยาลัย ซึ่งเรื่องอาจจบแบบไม่สวยสักเท่าไร

กฎพื้นฐานสามข้อของพ่อผมก็คือ รักษาผลการเรียนให้สูง ห้ามมีประวัติอาชญากรรม และรูดซิปกางเกงไว้ให้ดี

ผมทำได้สองจากสามข้อก็นับว่าไม่เลวเลย จริงไหมครับ

แม้ว่าพ่อของผมจะรู้ถึงความสำคัญของครอบครัวและแยกธุรกิจออกจากความบันเทิง แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าผมจะเข้าไปทำงานในบริษัทนี้ได้ง่ายๆ เพราะผมเป็นลูกเขา จะว่าไปแล้วเขาเฆี่ยนผมหนักกว่าลูกจ้างคนอื่นๆ เสียอีก เพื่อที่ใครจะมาครหาว่าเขาลำเอียงไม่ได้ เขาจะไม่มีวันอดทนกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในที่ทำงาน เขาจะจัดการกับมันเหมือนกับเอาค้อนทุบอิฐมาทุบแตงโมเลยทีเดียว

นั่นเลยเป็นอีกเหตุผลว่าทำไมพ่อกับพวกหุ้นส่วนของเขาถึงสามารถสร้างธุรกิจที่ประสบความสำเร็จได้ขนาดนี้ นี่เป็นเพราะพวกเขาแต่ละคนนำจุดเด่นของตัวเองออกมาใช้ จอห์น อีวานส์ ซึ่งเป็นพ่อของดรูว์กับอเล็กซานดราเป็นเหมือนเฟซจากเอทีม เขาเป็นคนมีเสน่ห์ โน้มน้าวคนเก่ง เขารับประกันความสุขของลูกค้าและทำให้แน่ใจว่าพวกพนักงานไม่แค่พอใจในการทำงาน แต่ยังกระตือรือร้นอีกด้วย คนต่อมาคือจอร์จ ไรน์ฮาร์ท พ่อของสตีเวน จอร์จคือมันสมองของทีม พ่อของผมกับจอห์นก็ไม่ได้โง่

หรอกนะครับ แต่จอร์จเป็นเหมือนสตีเฟน ฮอว์คิง ที่ไม่ได้ป่วยเป็นโรคเอแอลเอส เขาเป็นชายคนเดียวที่ผมรู้ว่ามีความสุขกับรายละเอียดทางเทคนิคและตัวเลขของวาณิชธนกิจอย่างแท้จริง

จากนั้นก็มีพ่อของผม แฟรงก์ เขาเป็นผู้ใช้แรงงาน เป็นยักษ์ใหญ่ประจำบริษัท เขาเป็นคนพูดน้อยต่อยหนัก ซึ่งหมายความว่าเวลาที่เขาพูดคุณควรฟังเขาให้ดี ๆ เพราะสิ่งที่เขาพูดจะควรค่าแก่การฟังเสมอ และเขาไม่มีปัญหากับการไล่พนักงานออก พ่อของผมทำให้โดนัลด์ ทรัมป์ ดูเหมือนลูกแกะไปเลย ไม่สำคัญหรอกว่าคุณจะเป็นคนหาเลี้ยงครอบครัวเพียงคนเดียวหรือเป็นหญิงท้องแก่อีกสามเดือนคลอด ถ้าคุณทำงานไม่สำเร็จ ก็เชิญย้ายก้นออกไปได้เลย น้ำตาไม่เคยทำให้เขาหวั่นไหว และโอกาสที่สองก็เกิดขึ้นยากมาก ตั้งแต่ผมเป็นเด็ก เขามักจะพูดว่า “แมทธิว ครอบครัวก็คือครอบครัว เพื่อนก็คือเพื่อน และงานก็คืองาน อย่าเอามาปนกัน”

แม้พ่อผมจะเขี้ยวขนาดนี้ แต่เขาก็มีความยุติธรรมเสมอ และซื่อสัตย์ ถ้าคุณใส่ใจรายละเอียดและทำทุกอย่างได้ถูกต้อง คุณก็จะไม่มีปัญหาอะไร ผมมักใส่ใจรายละเอียดในการทำงานของตัวเองตลอดเวลา ไม่ใช่แค่เพราะผมอยากรักษางานนี้เอาไว้ แต่เพราะ...ผมไม่ต้องการทำให้พ่อผิดหวังแม้แต่นิดเดียว น่าเศร้าที่ทัศนคติแบบนี้เริ่มหายากมากขึ้นทุกวัน ไอ้พวกเด็กเวรสมัยนี้ไม่เคยคิดจะทำให้พ่อแม่ภาคภูมิใจกันเลย แต่นี่คือสิ่งที่ดรูว์ อเล็กซานดรา สตีเวน และผมได้รับการบ่มเพาะมา

อย่างไรก็ตาม กลับเข้าเรื่องกันต่อดีกว่า

หลังจากกินมื้อกลางวันกับเพื่อน ๆ เสร็จแล้ว ผมก็ใช้เวลาตลอดทั้งบ่ายทำงานที่โต๊ะ ร่างสัญญาและพิชิตใจลูกค้าทางโทรศัพท์ ประมาณหกโมงเย็นผมกำลังเก็บของอยู่ตอนที่สตีเวนเดินเข้าประตูมาเงียบ ๆ

“ทายซิว่าใครใช้เวลาช่วงพักกลางวันไปเข้าแถวซื้อของใหม่ล่าสุดกับพวกบ้าเกม”

ผมสอดแฟ้มเข้ากระเป๋าเอกสารเพื่อเอาไว้อ่านแบบไม่สนุกก่อนนอน ถ้าคุณไม่อยากให้ชีวิตคุณถูกล่ามติดกับโต๊ะทำงานละก็ การบริหารเวลาเป็นเรื่องสำคัญเชียวละ

ผมตอบ "นายล่ะสิ"

สตีเวนยิ้มพร้อมกับพยักหน้า "แม่นแล้วพวก และดูสิว่าฉันได้อะไรมา"

เขาชูกล่องทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสห่อพลาสติกใสขึ้นมาให้ดู

สมัยพ่อผมยังหนุ่มๆ เขากับเพื่อนๆ มักจะนัดรวมตัวกันเป็นครั้งคราวไปตกปลาบ้าง หรือหาอะไรดื่มที่ผับใกล้บ้านเพื่อผ่อนคลายหลังจากทำงานหลังขดหลังแข็งมาทั้งวัน แต่สิ่งที่สตีเวนถืออยู่ในมือนั้นเป็นสิ่งเสพติดยิ่งกว่าเหล้า และสนุกมากกว่าเอาเหยื่อไปล่อปลาเยอะเลย

มันคือเกม *คอลออฟดิวตี* เวอร์ชั่นล่าสุด

"แจ๋ว" ผมรับแผ่นดิสก์มาจากเขาและพลิกดูภาพกราฟิกซึ่งพัฒนาจนดูเหมือนจริงมากขึ้นอีกขั้น

"สนใจทำภารกิจไหมล่ะคืนนี้ สักสามทุ่มเป็นไง"

เผื่อพวกคุณยังไม่รู้ สตีเวนแต่งงานแล้วนะครับ และไม่ใช่แค่แต่งกับคนธรรมดาทั่วไปเสียด้วย เขาแต่งกับอเล็กซานดราจากสกุลอีวานส์ หรือคนที่คุณรู้จักในชื่อนางมารร้ายนั่นแหละ แต่คุณไม่ได้ยินประโยคสุดท้ายนั่นจากผมหรอกนะ

ถ้าภรรยาปกติธรรมดาคือลูกตุ้มปลายโซ่ อเล็กซานดราก็รถถังดีๆ นี่เอง เธอควบคุมสตีเวนจนเขาแทบกระดิกตัวไม่ได้ ไม่ยอมปล่อยให้เขาออกมาเที่ยวบาร์ในคืนวันเสาร์ แล้วก็อนุญาตให้เขาเล่นโปกเกอร์ได้แค่เดือนละครั้ง ถึงสตีเวนจะไม่ใช่คนเหลวไหล แต่อเล็กซานดราก็ยังคิดว่าการเที่ยวเล่นกับเพื่อนๆ หนุ่มโสดอย่างอิสระจะทำให้สามีของเธอนั้นเสียคนได้ และ...เธออาจจะคิดถูกครับ

แต่ก็เหมือนอย่างที่พัศดีทุกคนรู้ดี คุณจำกัดอิสรภาพของนักโทษได้ระดับหนึ่งเท่านั้น คุณสามารถขังพวกเขาในกรงวันละสิบชั่วโมง ห้ามออกไปสูดอากาศที่สนามก็ยังได้ แต่ลองยึดบุหรี่ของพวกเขาดูสิ รับรองว่าเกิดจลาจลแน่

เอ็กซ์บ็อกซ์เป็นอบายมุขอย่างหนึ่งที่สตีเวนได้รับอนุญาตให้เกลือกกลั้วตราบใดที่ตอนเล่นเขาไม่ไปรบกวนแม็คเคนซีผู้เป็นลูกสาวหลังจากที่เธอเข้านอนแล้ว มีครั้งหนึ่งสตีเวนทำเสียงดังเกินไประหว่างการจู่โจมและทำให้

แม็คเคนซีตื่น นั่นทำให้เขาถูกจำกัดบริเวณนานหนึ่งสัปดาห์ งานนี้เข็ดจนวันตายกันเลยทีเดียว

"ได้สิพวก ฉันเอาด้วย"

ผมส่งเกมคืนให้เขา แล้วเขาก็พูดว่า "เจ๋ง ไว้เจอกันเวลายี่สิบเอ็ดนาฬิกานะ" จากนั้นเขาก็ทำท่าวันทยหัตถ์ให้ผมและเดินออกนอกประตูไป

ผมหยิบกระเป๋าเอกสารกับกระเป๋ายิมขึ้นมาก่อนจะเดินออกไปบ้างในไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ระหว่างเดินไปยังลิฟต์ ผมก็แวะห้องทำงานของดรูว์

เขากำลังนั่งก้มหน้าก้มตาอยู่ที่โต๊ะซึ่งเต็มไปด้วยกระดาษและจดอะไรยิก ๆ ด้วยปากกาแดงบนเอกสาร

"ไง"

เขาเหลือบตาขึ้น "ไง"

"เอ็กซ์บ็อกซ์สามทุ่มคืนนี้นะ สตีเวนได้ *คอลออฟดิวตี* ตัวใหม่มา"

ดรูว์ก้มหน้ามองเอกสารตามเดิมแล้วพูดว่า "ไม่ได้หรอก ฉันจะต้องอยู่ที่นี่ถึงสี่ทุ่มเป็นอย่างน้อย"

จำพวกคนที่ผมเคยเล่าให้ฟังว่าหายใจเข้าหายใจออกเป็นงานได้ไหม ดรูว์ อีวานส์ เป็นคนประเภทนั้นครับ

แต่มันเวิร์คสำหรับเขา เขาไม่ใช่พวกคนตอกบัตรตรงเวลาที่คร่ำเคร่งทำงานจนไม่ดูแลสารรูปตัวเอง ตรงกันข้ามกับคนพวกนั้นเลย ดรูว์สนุกกับงานอย่างแท้จริง เขาตื่นเต้นจากการเจรจาทางธุรกิจ ต่อให้นั่นจะเป็นการขายที่โหดหินแค่ไหนก็ตาม เพราะเขารู้ดีว่าเขาปิดการขายได้ และรู้ว่าตัวเองอาจเป็นคนเดียวเท่านั้นที่ทำสำเร็จด้วย

เอ่อ...อย่างน้อยก็จนกระทั่งหญิงสาวผมสีเข้มคนหนึ่งเข้ามาทำงานในบริษัทเดียวกับเรานั่นแหละนะ

ผมมองข้ามทางเดินไปยังห้องทำงานของเคท เธออยู่ที่โต๊ะของตัวเองเหมือนเป็นกระจกสะท้อนภาพของดรูว์ แต่เซ็กซี่กว่าหลายขุม

ผมเอนพิงเก้าอี้พลางพูดว่า "นายได้ยินคนเขาพูดกันหรือเปล่าว่าเคทใกล้จะทำให้ฟารามาเท็บเซ็นสัญญากับเราได้แล้ว"

เขาพึมพำอย่างหงุดหงิดโดยยังไม่เงยหน้าขึ้นมา "ฉันได้ยินแล้ว"

ผมยิ้มเยาะ "พยายามตีตื้นขึ้นมาหน่อยนะพวก เพราะถ้าเธอทำสำเร็จ พ่อนายคงจะตื่นเต้นเอามาก ๆ ฉันจะไม่แปลกใจเลยถ้าเขาอยากจะรับเธอเป็นลูกบุญธรรม และเซ็กซ์ระหว่างพี่น้อง – แม้ว่าจะเป็นพี่น้องบุญธรรมก็เถอะ – ถือว่าเป็นเรื่องผิดกฎหมายในนิวยอร์กนะ"

การแหยให้เสียความมั่นใจคือสิ่งที่เพื่อนทำกันครับ มันก็เหมือนกับเวลาที่พวกผู้หญิงทำท่ากึ่ง ๆ หอมแก้มหอมอากาศกันนั่นแหละ เป็นการแสดงออกถึงความรักความเอ็นดู

"แต่ฉันเดาว่าแม้แต่เซ็กซ์ระหว่างพี่น้องก็คงไม่ใช่ทางเลือกอยู่ดี เมื่อดูจากการที่เธอยิงนายร่วงอยู่เรื่อย ๆ"

"ปากงี้ไปอมของตัวเองเหอะ"

ผมหัวเราะในลำคอ "คืนนี้ไม่ได้จ้ะที่รัก ฉันปวดหัว" แล้วผมก็เดินไปทางประตู "ทำงานให้สนุกนะ"

"ไว้เจอกันใหม่"

หลังออกจากออฟฟิศ ผมก็ขึ้นรถไฟใต้ดินเหมือนอย่างที่ทำทุกวันหลังเลิกงานเพื่อไปเข้ายิมซึ่งตั้งอยู่ในย่านบรุกลิน ที่นี่เป็นโรงยิมที่เรียบง่ายไม่มีอะไรเลย บางคนคงบอกว่าที่แบบนี้คือกองขยะชัด ๆ แต่สำหรับผมแล้วมันคือเพชรในตม พื้นที่นี่แข็งและสกปรก มีกระสอบทรายสีแดงวางเรียงตามแนวผนังด้านหลัง มีเวทยกน้ำหนักตั้งเป็นชั้น ๆ อยู่หน้ากระจกร้าวบานหนึ่ง มีเชือกสำหรับกระโดดอยู่เต็มลังนมข้างเครื่องกรรเชียงบกซึ่งตั้งอยู่โดดเดี่ยว ไม่มีพวกแม่บ้านขี้เบื่อในชุดรัดรูปซึ่งตั้งใจมาหิ้วหนุ่มหรืออวดสัดส่วนที่เพิ่งยกกระชับมาล่าสุด ไม่มีเครื่องออกกำลังกายด้วยการเดินหรือลู่วิ่งไฟฟ้าไฮเทคอย่างที่หาได้ในห้องออกกำลังกายในตึกของผม ผมมาที่นี่เพื่อขับเหงื่อและฝึกกล้ามเนื้อให้ถึงขีดสุดเพื่อสร้างหุ่นที่แข็งแรงตามกำหนดเวลา และเหนือสิ่งอื่นใด ผมมาเพื่อใช้สังเวียนต่อยมวยซึ่งตั้งอยู่กลางโรงยิม

ผมดูหนังเรื่อง *ร็อคกี้* ครั้งแรกตอนอายุสิบสอง ฉากหลังในเรื่องเป็นเมืองฟิลาเดลเฟีย แต่มันอาจจะถ่ายที่นิวยอร์กนี่ก็ได้ ผมเลยเป็นแฟนมวยตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ผมจะไม่ลาออกจากงานประจำเพื่อฝึกซ้อมเตรียมชิงแชมป์

รุ่นเฮฟวีเวทหรืออะไรอย่างนั้นหรอกนะครับ แต่ไม่มีการออกกำลังกายแบบไหนยอดเยี่ยมไปกว่าการชกมวยสักสองสามยกกับคู่ต่อสู้ฝีมือดีสักคนอีกแล้ว

รอนนี บัตเลอร์ เป็นชายวัยห้าสิบเศษๆ คางเขียวครึ้ม สวมเสื้อวอร์มสีเทาและห้อยไม้กางเขนทองแท่งหนาไว้ที่คอ เขายืนอยู่มุมหนึ่งของสังเวียนขณะส่งเสียงวิจารณ์คู่ต่อสู้ซึ่งกำลังเต้นฟุตเวิร์คหลอกล่อกันอยู่ เขาเป็นเจ้าของที่นี่ครับ รอนไม่ใช่มิคกี้[1] แต่เขาเป็นคนดี และเป็นครูฝึกที่ดีเข้าไปใหญ่

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ผมปะติดปะต่อข้อมูลที่เขาเผลอหลุดปากออกมาเวลาผมกลับบ้านเป็นคนสุดท้าย ช่วงปลายยุคแปดศูนย์ รอนนีเคยเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จในวอลสตรีท ใช้ชีวิตดั่งฝัน แต่แล้วคืนวันศุกร์คืนหนึ่ง เขากับครอบครัววางแผนจะขับรถออกไปเที่ยวแฮมป์ตันกันช่วงสุดสัปดาห์ แต่เพราะรอนนีมีงานติดพัน ทั้งครอบครัวก็เลยเริ่มออกเดินทางกันดึกไปหน่อย แล้วคนขับรถบรรทุกขี้เซาคนหนึ่งก็เกิดหลับในขึ้นมาจนรถของเขาพุ่งข้ามเกาะกลางมาหาฝั่งที่วิ่งสวน แล้วก็ประสานงากับรถบีเอ็มดับเบิลยูของรอนนีเข้าอย่างจัง เขารอดตายโดยมีอาการสมองกระทบกระเทือนและกระดูกโคนขาแตกละเอียด ส่วนลูกเมียเขาไม่รอดเลยสักคน

รอนนีนอนกอดขวดเหล้าอยู่สองสามปี และใช้เวลาเลิกเหล้าอีกสองสามปี จากนั้นเขาก็เอาเงินค่าเสียหายมาซื้อที่นี่ เขาไม่ได้ดูขมขื่นหรือเศร้าซึมแต่ผมคิดว่าเขาก็ไม่ได้ดูมีความสุขเช่นกัน ผมคิดว่าโรงยิมแห่งนี้ทำให้เขามีชีวิตอยู่ต่อไปได้ ทำให้เขามีเหตุผลที่จะตื่นขึ้นมาในตอนเช้า

“ถอยออกมา ชอว์นาซี!” รอนนีตะโกนบอกนักสู้ที่รุกไล่คู่ซ้อมของเขาจนติดเชือกและต่อยเข้าที่ซี่โครงรัวๆ “ที่นี่ไม่ใช่เวกัสนะ พับผ่าสิ ให้เขาได้พักหายใจบ้าง”

เจ้าหนูชอว์นาซีนี่เป็นพวกงี่เง่าครับ คุณเองก็คงรู้จักคนประเภทนี้ดี อายุยังน้อย เลือดร้อน เป็นไอ้กร๊วกที่จะลงจากรถมาซ้อมคนเซ่อซ่าน่าสงสาร

---

[1] Mickey Goldmill เป็นตัวละครจากภาพยนตร์เรื่อง *Rocky* เขาเป็นเจ้าของค่ายมวยและเป็นครูฝึกให้พระเอก

ที่ดันขับรถตัดหน้าเขาบนทางหลวง นี่คืออีกเหตุผลที่ทำให้ผมชอบการต่อยมวยครับ มันเปิดโอกาสงามๆ ให้ผมได้สั่งสอนพวกปัญญาอ่อนโดยไม่โดนจับในข้อหาทำร้ายร่างกาย เจ้าชอว์นาซีพยายามยั่วยุให้ผมขึ้นชกกับเขามาหลายเดือนแล้ว แต่การต่อยกับคนที่มั่วซั่วไร้เทคนิคมันไม่สนุกหรอกครับ ไม่ว่าจะหมัดหนักแค่ไหน ถึงอย่างไรคนพวกนี้ก็ไม่มีวันชนะหรอก ผมจะรอให้เขาเก่งขึ้นกว่านี้ แล้วตอนนั้นผมจะจัดการเตะก้นเขาเอง

ผมสบตารอนนีขณะที่เขาจับสองคนนั้นแยกออกจากกันและพยักหน้าทักทาย จากนั้นผมก็เดินกลับไปที่ห้องล็อกเกอร์เพื่อถอดสูทออกและต่อยกระสอบทรายอยู่ครึ่งชั่วโมง ต่อมาผมก็ใช้เครื่องกรรเชียงบกจนกระทั่งกล้ามเนื้อต้นแขนปวดร้าวและท่อนขาอ่อนปวกเปียก ปิดท้ายด้วยการกระโดดเชือกแบบสปีดสิบนาทีซึ่งอาจฟังดูเหมือนง่าย แต่เปล่าเลยครับ ลองกระโดดดูสักครึ่งหนึ่งก่อนก็ได้ ผมขอพนันเลยว่าคุณจะรู้สึกเหมือนหัวใจกำลังจะวายเลยแหละ

พอสังเวียนว่างแล้ว ผมก็ปีนขึ้นไปและซ้อมต่อยสามยกกับโจ วิลสัน เขาเป็นทนายความแถวอัพทาวน์ที่ผมเคยจับคู่ซ้อมด้วยมาก่อน โจมีฝีมือไม่ใช่ย่อย แต่ถึงอย่างไรผมก็ชนะใสๆ หลังจากนั้นเราก็ใช้นวมแตะกันอย่างเป็นมิตร แล้วผมก็กลับเข้าไปเอาของในห้องล็อกเกอร์ ผมตบหลังของรอนนีระหว่างเดินออกมา วิ่งเหยาะๆ ไปยังสถานีรถไฟใต้ดินและจับรถไฟกลับบ้าน

ผมไม่อายที่จะบอกว่าพ่อแม่ซื้ออพาร์ตเมนต์ให้ผมหลังจากเรียนจบ เพราะสมัยนั้นสถานที่แห่งนี้มันเกินปัญญาผมไปหน่อย ทำเลยอดเยี่ยม เดินไปทำงานได้เลย แถมยังเห็นทิวทัศน์ที่งดงามของเซ็นทรัลพาร์กอีก ด้วยความที่ผมอยู่ที่นี่ตั้งแต่สมัยเรียน มันจึงตกแต่งแบบไม่ค่อยกลมกลืนกันอย่างที่คุณคาดหวังจากที่พักอาศัยของนักธุรกิจผู้ประสบความสำเร็จ มองดูรอบๆ สิครับ

โซฟาหนังสีดำหันหน้าเข้าหาโทรทัศน์ขนาดใหญ่ซึ่งมีระบบเสียงสุดยอดและมีเครื่องเล่นเกมวางอยู่ในชั้นกระจกด้านล่าง โต๊ะกาแฟก็ทำจากกระจกเช่นกัน แต่ขอบของมันบิ่นเพราะผมใช้วางเท้าบ่อยๆ มานานหลายปี แถมยัง

โดนขวดแก้วด้วย บนผนังฝั่งหนึ่งมีภาพเขียนเป็นเงาดำ ๆ ของยอดเขาซึ่งวาดโดยศิลปินชาวญี่ปุ่นผู้มีชื่อเสียง และมีหมวกเบสบอลเก๋า ๆ หลายใบที่ผมสะสมไว้แขวนอยู่บนตะขอที่ผนังฝั่งตรงข้าม มีตู้โชว์ติดไฟวางอยู่ที่มุมหนึ่งซึ่งตั้งแสดงแท่งแก้วคริสตัลสลักคำว่า **รางวัลจัดการการลงทุนยอดเยี่ยม** ซึ่งผมได้รับมาเมื่อปีก่อน...และมีหมวกเหล็กของแท้ของโบบา เฟ็ตต์ ที่เขาสวมระหว่างถ่ายทำภาพยนตร์เรื่อง *จักรวรรดิเอมไพร์โต้กลับ* มีชั้นวางหนังสือบิลท์อินทำจากไม้สีเข้มซึ่งใช้วางพวกของที่ระลึกทางกีฬาสำหรับสะสม หนังสือด้านศิลปะ ภาพถ่าย และการธนาคาร แล้วก็มีกรอบรูปซึ่งไม่ได้มีความเข้ากันเลยอีกเป็นโหล ๆ เอาไว้ใส่รูปถ่ายครอบครัวและเพื่อน ๆ จากช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตของผม เป็นรูปถ่ายที่ผมถ่ายเองกับมือ

การถ่ายรูปเป็นงานอดิเรกของผมครับ คุณจะได้ยินเรื่องนี้มากขึ้นในภายหลัง

ในห้องรับประทานอาหาร แทนที่จะมีชุดโต๊ะเก้าอี้แบบเป็นทางการซึ่งไร้ประโยชน์อย่างที่สุด มันกลับมีโต๊ะสนุ้กและตู้เกม *สเปซอินเวเดอร์ส* ตั้งอยู่แทน แต่ครัวของผมนั้นจัดเต็มครับ เคาน์เตอร์หินแกรนิตสีดำ พื้นหินอ่อนอิตาลี ชุดครัวทำจากสเตนเลส และอุปกรณ์ทำครัวแบบที่เอเมอริล[2] ยังต้องยืดอกที่ได้ครอบครอง ผมชอบทำอาหารและทำได้ดีด้วยละ

เสน่ห์ปลายจวักอาจเป็นหนทางในการมัดใจชาย แต่มันยังเป็นเส้นทางตัดตรงไปยังกางเกงของหญิงสาวอีกด้วย เพราะสำหรับผู้หญิงแล้ว ผู้ชายที่เข้าครัวเป็นถือเป็นจุดขายเลยครับ บอกสิว่าผมพูดผิด

อย่างไรก็ตาม อพาร์ตเมนต์ของผมเจ๋งมาก มันโอ่โถง แต่ก็สบายน่าอยู่ ดูน่าประทับใจโดยที่ไม่ทำให้รู้สึกเหมือนถูกข่มขวัญ หลังจากอาบน้ำในห้องกระจกซึ่งมีฝักบัวสามหัวแล้ว ผมก็นุ่งผ้าเช็ดตัวและมองตัวเองในกระจกแบบเต็มตัวชั่วครู่หนึ่ง ผมสีน้ำตาลอ่อนของผมดูเข้มขึ้นเพราะเปียกน้ำและดูเป็นกระเซิงหลังจากเช็ดให้แห้งด้วยผ้าขนหนู ผมน่าจะตัดผมได้แล้ว เพราะ

---

[2] Emeril John Lagasse เป็นเชฟชาวอเมริกันชื่อดังซึ่งมีรายการทำอาหารทางโทรทัศน์เป็นของตัวเอง

มันจะดูเป็นลอนน่ารักถ้าปล่อยให้ยาวเกินไป ผมลูบตอสั้นๆ ตามแนวสันกราม แต่ยังไม่รู้สึกอยากโกนทิ้ง จากนั้นก็หันข้างและเบ่งกล้ามแขน พลางรู้สึกภูมิใจกับมัดกล้ามที่นูนเด่นขึ้นมา ผมไม่ได้มีหุ่นล่ำบึ้กเหมือนพวกโง่ที่ชอบใช้กำลัง แต่แน่นปั้ก เพรียว และแข็งแรง ตรงซิกแพ็คไม่มีไขมันให้หยิบติดมือได้เลยแม้แต่เซนติเมตรเดียว อย่าว่าแต่เป็นนิ้วเลยครับ

การมองสำรวจตัวเองในกระจกอาจจะดูหลงตัวเองไปหน่อยสำหรับคุณ แต่เชื่อผมเถอะ ผู้ชายทำแบบนี้กันทั้งนั้น เราแค่ไม่ชอบเวลาที่ถูกจับได้ก็เท่านั้นเอง แต่เมื่อคุณทุ่มเทเวลาในการดูแลร่างกายมากเท่ากับผม ผลลัพธ์ที่ได้ก็คุ้มพอให้ส่องกระจกอยู่นะครับ

ผมหยิบกางเกงบ็อกเซอร์ผ้าไหมขึ้นมาสวม จากนั้นก็อุ่นของเหลือซึ่งก็คือพาสต้ากับไก่ใส่ชาม ผมไม่ใช่คนอิตาลี แต่ผมยอมกินแบบนี้ทุกวันเลยถ้าทำได้ พอล้างจานเสร็จก็เป็นเวลาประมาณสองทุ่มครึ่งพอดี ใช่ครับ ผมเป็นผู้ชายที่ล้างจานเอง

จงอิจฉาเถอะครับสาวๆ ผมน่ะของหายากนะรู้ไหม

ต่อมาผมก็เอนหลังบนเตียงขนาดหกฟุตแสนสบายและคว้าตั๋วทองใบนั้นออกมาจากกระเป๋ากางเกงตัวที่โยนทิ้งเอาไว้

ผมใช้นิ้วเขี่ยไล่ตัวอักษรบนกระดาษสีเขียวสะท้อนแสง

ดี วอร์เรน
นักเคมี
บริษัทลินทรัมฟูเอลส์

และผมก็นึกถึงเนื้อเนียนนุ่มซึ่งนูนล้นออกมาจากเสื้อเชิ้ตรัดรูปสีชมพู ส่วนนั้นของผมกระตุกทันที ผมเดาว่ามันก็จำได้เหมือนกัน

ปกติแล้วผมจะรอสักวันสองวันค่อยโทร.หาสาวอย่างเดลอริส การกะจังหวะเวลาเป็นสิ่งสำคัญมาก การทำท่ากระดี๊กระด๊าเกินไปเป็นความผิดพลาดของมือใหม่ ผู้หญิงชอบให้ลูกหมาวิ่งตามเท่านั้นแหละครับ ไม่ใช่ผู้ชายอกสามศอก

แต่นี่มันก็คืนวันพุธแล้ว และผมหวังว่าจะได้นัดเจอกับดีในวันศุกร์ ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดเป็นยุคของหนังสืออย่าง *บางทีเขาอาจไม่สนใจคุณ* และ *การเดตสำหรับมือใหม่* และ *คู่มือออกเดตสำหรับแฟนสาว* ซึ่งหมายความว่าการโทร.หาสาวเพื่อนัดเจอกันเรื่อยเปื่อยไม่ได้เป็นเรื่องง่าย ๆ เหมือนเดิมอีกต่อไป ตอนนี้มันมี *กฎ* บ้าบออะไรเยอะแยะเต็มไปหมด และผมเองก็ได้บทเรียนจากประสบการณ์ตรงเลยครับ

อย่างเช่น ถ้าผู้ชายคนหนึ่งอยากจะเจอคุณในคืนเดียวกับที่เขาโทร.ไปหา คุณควรจะพูดว่า "ไม่ค่ะ" เพราะนั่นหมายความว่าเขาไม่เคารพคุณ และถ้าเขาอยากพาคุณออกไปเที่ยวในคืนวันอังคาร นั่นเป็นสัญญาณบ่งชี้ว่าเขามีแผนที่ดีกว่านั้นสำหรับคืนวันเสาร์

การพยายามเล่นตามกฎที่คอยแต่จะเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาอยู่เรื่อยนั้นเป็นสิ่งที่ยากยิ่งกว่าการเกาะติดการอภิปรายเรื่องนโยบายสาธารณสุขในสภาเสียอีก มันเหมือนกับทุ่งระเบิด ก้าวผิดนิดเดียว ส่วนนั้นของคุณจะต้องนั่งหง่าวไปอีกนาน แต่ถ้าการมีเซ็กซ์เป็นเรื่องง่าย ทุกคนบนโลกก็คงตั้งหน้าตั้งตาทำแต่เรื่องนี้กันหมด แค่เรื่องนี้เท่านั้น...ไม่เป็นอันทำอะไรอย่างอื่นอีก

นั่นเลยนำผมมาสู่ความคิดถัดมา ผมรู้ว่าพวกนักสตรีนิยมมักจะบ่นว่าผู้ชายเป็นฝ่ายกุมอำนาจทั้งหมด แต่ถ้าเป็นเรื่องของการออกเดตละก็ มันไม่ใช่อย่างนั้นเลยครับ อย่างน้อยก็ในอเมริกานั่นแหละ ในบาร์ช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ ผู้หญิงต่างหากที่เป็นฝ่ายมีสิทธิ์เลือกตลอดศก พวกเธอเลือกเกี่ยวเอาได้ตามสบายเลย เพราะหนุ่มโสดจะไม่มีวันปฏิเสธข้อเสนออย่างเด็ดขาด

ลองนึกภาพดูนะครับ เสียงดนตรีดังกระหึ่ม ร่างกายเสียดสีกัน และหญิงสาวหน้าตาไม่อัปลักษณ์ก็เดินเข้ามาหาไอ้หนุ่มคนหนึ่งซึ่งกำลังซดเหล้าอยู่ที่บาร์ เธอพูดว่า "ฉันอยากมีอะไรกับคุณให้ลืมโลกไปเลย" เขาดันตอบว่า "ไม่ละ คืนนี้ผมไม่มีอารมณ์สำหรับเซ็กซ์" ผู้ชายหน้าไหนมันจะไปพูดอย่างนั้นกันครับ

ผู้หญิงไม่ต้องกังวลเลยว่าจะถูกปฏิเสธ ตราบใดที่พวกเธอไม่หวังสูงจนเกินตัวไปนัก พวกเธอไม่ต้องเครียดว่าเมื่อไหร่ตัวเองจะโชคดี เพราะ

สำหรับผู้หญิงนั้น เซ็กซ์ก็เหมือนกับอาหารบุฟเฟต์แบบกินได้ไม่อั้น พวกเธอแค่ต้องเลือกจานที่ชอบเท่านั้นเอง พระเจ้าสร้างผู้ชายมาให้มีความต้องการทางเพศสูงมากเพื่อรับประกันว่าเผ่าพันธุ์นี้จะอยู่รอดต่อไป จงออกลูกออกหลานให้มากเข้าอะไรทำนองนั้น สำหรับผู้ชายอย่างผมซึ่งรู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่มันก็ไม่ได้ยากนักหรอก แต่สำหรับพี่น้องที่ไม่ค่อยจะมีทักษะทางด้านนี้ การจีบหญิงก็อาจเป็นงานที่ท้าทายพอสมควร

ผมรู้สึกตื่นเต้นนิด ๆ เมื่อหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดเบอร์มือถือจากนามบัตรใบนั้น คือผมเองก็ไม่ได้กังวลหรอกนะครับ มันเหมือนกับ...เป็นความคาดหวังแบบระมัดระวังมากกว่า นิ้วมือของผมเคาะที่หน้าขาเป็นจังหวะเดียวกับเพลง *เอนเตอร์แซนด์แมน* ของวงเมทัลลิกา และท้องของผมก็ขมวดเกร็งขณะที่โทรศัพท์ของดีกำลังส่งเสียงเรียก

ผมคิดว่าเธอจะต้องจำผมได้แน่ เพราะผมอุตส่าห์สร้างความประทับใจไว้เสียขนาดนั้น แล้วผมก็เดาว่าเธอจะรับนัดผม อาจจะกระตือรือร้นเสียด้วยซ้ำ สิ่งที่ผมคาดไม่ถึงก็คือเสียงของเธอกระแทกเข้าแก้วหูของผมขณะตะโกนตอนรับสายว่า “ไม่เฟ้ย ไอ้บ้า ฉันไม่อยากฟังเพลงนั่นอีกแล้ว! โทร.หาเคทดิถ้าต้องการคนฟัง!”

ผมดึงโทรศัพท์ออกห่างจากหูเล็กน้อย แล้วก็เช็กหมายเลขเพื่อให้แน่ใจว่าโทร.หาถูกคน และก็ใช่จริง ๆ ด้วย

ผมก็เลยเอ่ยว่า “เอ่อ...ฮัลโหล นั่นดีหรือเปล่าครับ”

ดีเงียบไปชั่วขณะเมื่อรู้ว่าผมไม่ใช่ไอ้บ้าคนนั้น

แล้วเธอก็ตอบว่า “ใช่ นี่ดีพูด นั่นใครน่ะ”

“เฮ้ ผมแมทธิว ฟิชเชอร์ ผมทำงานกับเคท เราเจอกันที่ร้านอาหารเมื่อตอนบ่ายไงครับ”

ดีเงียบไปอีกอึดใจ จากนั้นเสียงของเธอก็ฟังดูอารมณ์ดีขึ้น “อ๋อ ใช่แล้ว พ่อหนุ่มปุ่มเสียวคนนั้นเองสินะ”

ผมหัวเราะลึก ๆ ในลำคอพลางรู้สึกไม่แน่ใจว่าตัวเองชอบชื่อเล่นนี้ไหม แต่อย่างน้อยผมก็ทำให้เธอจำได้ และบอกตัวเองในใจว่าให้ใช้มุกนี้อีกในภายภาคหน้า

"นั่นผมเอง"

"ขอโทษที่ตะโกนใส่นะ ลูกพี่ลูกน้องตามแหย่ฉันอยู่ได้ทั้งวัน"

ส่วนนั้นของผมตื่นเต้นขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินคำว่าแหย่ และผมต้องห้ามตัวเองไว้ไม่ให้เสนอตัวแลกที่กับลูกพี่ลูกน้องคนนี้

"มีอะไรให้ฉันช่วยเหรอ แมทธิว ฟิชเชอร์"

จินตนาการของผมกำลังเตลิดไปไกล แถมยังลงรายละเอียดถี่ยิบเสียอีก *โอ สิ่งที่เธอจะช่วยได้นั้น...*

ชั่วขณะหนึ่งผมสงสัยว่าเดลอริสจงใจพูดจาแบบนี้หรือว่าผมแค่หื่นไปเอง

ผมจึงเลือกเดินเกมแบบปลอดภัยไว้ก่อน "ผมอยากรู้ว่าคุณสนใจจะออกไปข้างนอกกับผมบ้างไหม ประมาณว่าออกไปหาอะไรดื่มกันน่ะครับ"

ขอกดปุ่มหยุดตรงนี้ก่อนนะครับ เพราะถึงแม้ผมจะบ่นเรื่องความซับซ้อนของโลกยุคใหม่ที่ผู้ชายต้องเผชิญเวลาพยายามจีบสาว แต่ผมก็ยังรู้สึกว่าตัวเองมีหน้าที่ต้องเป็นผู้ให้ความรู้แก่ผู้หญิงคนอื่นๆ ประกาศวิธีไขรหัสคำพูดของผู้ชายให้ได้รับรู้โดยทั่วกัน คิดเสียว่าผมเป็นเอ็ดเวิร์ด สโนว์เดน[3] หรือจูเลียน แอสซานจ์[4] เวอร์ชั่นที่มีเสน่ห์กว่าก็แล้วกัน ผมน่าจะมีเว็บไซต์เป็นของตัวเองนะ และผมจะเรียกมันว่า ดิ๊คกิลีคส์ แต่คิดดูอีกที นั่นเป็นชื่อที่แย่มาก เพราะมันฟังดูเหมือนโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สักอย่าง

จำเกมป่วนจิต "เอาไว้เล่นจ้ำจี้ ฆ่าทิ้ง หรือแต่งงาน" ที่ผมเคยพูดเอาไว้ก่อนหน้านี้ได้ไหมครับ ถ้าผู้ชายคนหนึ่งชวนคุณไปดื่มหรือออกไปเที่ยวด้วยกัน คุณจัดอยู่ในกลุ่ม "เอาไว้เล่นจ้ำจี้" ครับ อย่า อย่าเถียง นี่เป็นเรื่องจริงแท้แน่นอนที่สุด ถ้าผู้ชายขอคุณออกเดตหรือพาไปดินเนอร์ หรือไปดูหนังก็ตาม คุณก็อาจจะอยู่ในกลุ่ม "เอาไว้เล่นจ้ำจี้" อยู่ดี แต่คุณมีศักยภาพพอที่จะเลื่อนขั้นไปสู่สิ่งอื่นได้

---

[3] Edward Snowden เป็นอดีตลูกจ้างของซีไอเอที่ออกมาเปิดเผยความลับเรื่องโครงการสอดแนมของรัฐบาลกลาง

[4] Julian Assange เป็นบรรณาธิการบริหารและโฆษกของเว็บไซต์ WikiLeaks ที่เผยแพร่เอกสารลับทางการทูตของรัฐบาลประเทศต่างๆ

คุณไม่ต้องเอาข้อมูลนี้ไปคิดให้รกสมองเวลาจะตอบรับคำชวนของผู้ชายสักคนหรอกนะครับ ผมแค่คิดว่าคุณอาจจะอยากรู้ไว้

ทีนี้กลับไปยังบทสนทนาทางโทรศัพท์กันต่อ

ผมได้ยินรอยยิ้มจากเสียงของดีตอนที่เธอตอบตกลง "ฉันพร้อมไปหาอะไรดื่มเสมอค่ะ"

คำว่าพร้อมฟังดูสองแง่สองง่ามอีกแล้ว ผมไม่ได้คิดไปเองคนเดียวแน่ๆ งานนี้ผมได้งาบชัวร์ป้าบ

"เยี่ยมไปเลยครับ วันศุกร์นี้คุณว่างไหม"

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วอึดใจ จนกระทั่งเธอเสนอขึ้นมาว่า "แล้วถ้าเป็นคืนนี้เลยล่ะ"

โอ้โฮ เดาว่าเดลอริส วอร์เรน ไม่ได้อ่านบทที่ว่าด้วยการนัดล่วงหน้าสองวันสำหรับข้อเสนอไปจ้ำจี้กันแน่เลย

ส้มหล่นจริงๆ

จากนั้นเธอก็ขยายความ "ฉันหมายความว่า อาจจะเกิดเหตุการณ์น้ำไม่ไหล ไฟดับ มนุษย์ต่างดาวบุกโลกและจับมนุษย์ทั้งเผ่าพันธุ์ไปเป็นทาส..."

อันนี้ผมไม่เคยได้ยินมาก่อนแฮะ

"ถ้าเป็นแบบนั้นก็แย่เลย ทำไมต้องรอจนถึงวันศุกร์ด้วยล่ะ"

ผมชอบวิธีคิดของแม่สาวคนนี้เสียจริง ก็อย่างที่สุภาษิตว่าไว้ "สาวเจ้าเสนอตัวมาให้รีบคว้าไว้ก่อน" หรือ...อะไรประมาณนี้มั้งครับ

"คืนนี้ไม่มีปัญหาครับ" ผมรีบตอบ "กี่โมงดี"

ผู้หญิงบางคนแต่งตัวนานถึงชาติหน้า โคตรน่ารำคาญเลย เวลาไปโรงยิมหรือไปชายหาดน่ะ ไม่น่าจะต้องเตรียมตัวอะไรกันเยอะแยะนะครับสาวๆ

"อีกหนึ่งชั่วโมงดีไหม"

ดีได้สองแต้มครับ นมสวย *แถม* ไม่แต่งองค์ทรงเครื่องนาน ผมคิดว่าผมตกหลุมรักแล้วละ

"ฟังดูดีครับ" ผมบอกเธอ "คุณอยู่ที่ไหนล่ะ เดี๋ยวผมแวะไปรับ"

ตึกของผมมีที่จอดรถส่วนตัวสำหรับผู้พักอาศัย ชาวเมืองนิวยอร์กหลายคนจ่ายเงินหลายพันเหรียญต่อเดือนเป็นค่าที่จอดรถ แต่สุดท้ายก็ *ไม่ได้* ขับออกไปไหนเพราะในเมืองรถติดมาก การจราจรติดขัดไม่ใช่ปัญหาสำหรับผม เพราะผมมักจะเผื่อเวลาเสมอ ก็อย่างที่บอกครับ การจัดสรรเวลาเป็นเรื่องสำคัญมาก

และอีกอย่างหนึ่งก็คือ ผมไม่มีรถครับ แต่ผมขับดูคาติมอนสเตอร์ 1100 เอสแบบสั่งทำเป็นพิเศษ ผมไม่ได้จะปรับโฉมแต่งเครื่องแบบผิดกฎหมายอะไรแบบนั้นหรอกนะครับ แต่การขี่มอเตอร์ไซค์เป็นงานอดิเรกอีกอย่างของผม มีเพียงไม่กี่อย่างในชีวิตที่ทำให้ผมรู้สึกดีได้เท่ากับการขี่รถไปตามทางหลวงโล่งๆ ในวันฟ้าใสของฤดูใบไม้ร่วง ตอนที่ใบไม้กำลังเริ่มเปลี่ยนสี นั่นใกล้เคียงกับการบินที่สุดเท่าที่มนุษย์จะทำได้เลย

ผมเอารถมอเตอร์ไซค์ของผมออกไปข้างนอกทุกครั้งที่มีโอกาส บางครั้งสาวๆ ก็จะบ่นเรื่องหนาวบ้างหรือผมยุ่งบ้าง แต่ถึงจะพูดแบบนั้น พวกเธอก็ยังกรี๊ดกร๊าดมอเตอร์ไซค์ผมกันอยู่ดีนั่นแหละ

เดลอริสตอบว่า "เอ่อ...เราไปเจอกันข้างนอกดีไหม"

นี่เป็นการเดินหมากที่ฉลาดสำหรับสาวโสด ก็เหมือนการที่คุณไม่ยอมบอกหมายเลขประกันสังคมในโลกออนไลน์นั่นแหละครับ คุณไม่ควรบอกที่อยู่แก่ชายที่คุณแทบไม่รู้จัก โลกใบนี้เป็นสถานที่เฮงซวย ดังนั้นผู้หญิงจำเป็นต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้มั่นใจว่าความเฮงซวยนั้นจะไม่มาเคาะที่หน้าประตู

แต่น่าเสียดาย เพราะนั่นหมายความว่าเจ้าบิ๊กไบค์ของผมจะต้องอยู่เฝ้าบ้านในคืนนี้ด้วยเหมือนกัน ผมแอบเศร้าเพราะเรื่องนั้นนิดหน่อย

"ไปเจอกันก็ดีครับ"

ก่อนที่ผมจะทันเสนอสถานที่นัดพบ ดีก็เป็นฝ่ายนำทันที "คุณรู้จักร้านสติทช์ไหม ตรงถนนสามสิบเจ็ดน่ะ"

ผมรู้จักร้านนั้น เป็นร้านเงียบๆ เครื่องดื่มดี ดนตรีเล่นสด ที่นั่งสบาย เพราะคืนนี้เป็นคืนวันพุธ คนก็เลยจะไม่แน่นร้าน แต่ไม่มีบาร์ไหนในนิวยอร์กที่จะร้างผู้คนหรอก

"ครับ ผมรู้จักร้านนั้น"

"เยี่ยมเลยค่ะ อีกประมาณหนึ่งชั่วโมงฉันจะไปเจอคุณที่นั่น"

"แจ๋วครับ"

พอวางสายแล้ว ผมก็ยังไม่แต่งตัวในทันที ผมไม่เรื่องมากเรื่องเครื่องแต่งกายเหมือนพวกหนุ่มเมโทรสมัยนี้ แต่ผมก็ไม่แต่งตัวชุ่ยเช่นกัน ผมสามารถพร้อมออกจากที่นี่ภายในเวลาเจ็ดนาที ดังนั้นผมจึงหยิบแฟ้มออกมาจากกระเป๋าเอกสารและใช้เวลาที่เหลืออ่านงานให้จบอย่างที่วางแผนเอาไว้ว่าจะทำก่อนนอน เพราะดูเหมือนว่าผมคงยังไม่เข้านอนอีกนาน และเมื่อผมเข้านอน ผมจะไม่นอนคนเดียวอย่างเด็ดขาด